

Gedenk dan heel de weg

door: Hugo Bouter

*'Gedenk dan heel de weg'.
'Opdat gij de weg moogt weten'.*

Deuteronomium 8:2 en Jozua 3:4

Aan het einde van het jaar zijn de meesten van ons gewend de balans op te maken. Wij kijken enerzijds terug op het jaar dat achter ons ligt, en anderzijds zien wij - misschien met gemengde gevoelens - vooruit naar het nieuwe jaar. Wat zal de toekomst ons brengen? Wij weten het niet, maar gelukkig kennen wij Hem die de toekomst in Zijn hand heeft! Dat geeft rust en vertrouwen. Wat er ook gebeurt, wat ons ook mag overkomen, wij mogen het aannemen uit Gods liefdevolle hand. Zelfs de haren van ons hoofd zijn allemaal geteld (Matt. 10:30).

Als wij terugkijken naar het verleden, *moeten* wij de dingen wel in Gods hand leggen. Natuurlijk is er veel waarvoor wij oprecht dankbaar kunnen zijn. Er zijn echter ook zorgelijke en verdrietige gebeurtenissen geweest in het jaar dat achter ons ligt. Maar er zijn misschien ook dingen gebeurd waarvoor wij ons moeten schamen en die wij niet meer goed kunnen maken! Wij denken terug aan al Gods weldaden, aan Zijn gunstbewijzen; maar wij denken ook aan onze zorgen en moeiten, ons falen, onze gebreken, onze zonden. Wat een geduld heeft Hij met ons gehad! Het is goed dat wij daarbij stilstaan, de balans van ons leven opmaken en dan vol vertrouwen verdergaan... een onbekende toekomst tegemoet. Stap voor stap mogen wij wandelen aan Gods hand, wandelen met God zoals Henoeh dat deed.

Het volk Israël moest ook terugkijken: 'Gedenk dan heel de weg, waarop de HERE, uw God u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid, om u te verootmoedigen en u op de proef te stellen ten einde te weten wat er in uw hart was: of gij al dan niet Zijn geboden zoudt onderhouden' (Deut. 8:2vv.). De tocht door de woestijn was bepaald geen pretje: slangen, schorpioenen, hitte, koude, honger, dorst ... en zoveel andere onaangename zaken. Nee, als het aan de Israëlieten had gelegen, hadden zij wel een betere weg uitgezocht naar het Beloofde Land. Toch was de weg die zij moesten gaan *Gods weg*. Zijn weg is volmaakt. Hij Zelf ging voorop en Hij wees het volk de weg door middel van de wolk- en vuurkolom. Dag en nacht vergezelde Hij zo de Israëlieten. Hij zorgde voor brood uit de hemel, waterstromen uit de rots, en kracht om de vijand te weerstaan. Hij gaf de bittere ervaring van

Mara, maar Hij zorgde ook voor de waterbronnen en de palmbomen van Elim.

Numeri 33 bevat een overzicht van alle pleisterplaatsen van de Israëlieten in de woestijn. Ze gingen van de ene oase naar de andere, maar ook van de ene kritieke ervaring naar de andere. Wat een risico's! Maar ook: wat een wonderbare uitredingen! Aan heel die lange weg moesten zij terugdenken in de velden van Moab, toen zij niet ver meer waren van het land Kanaän en Mozes hen voorbereidde op de intocht in het land. In de woestijn leerden zij *God* kennen, maar zij leerden ook *zichzelf* kennen! Bovendien leerden zij in afhankelijkheid van de Here God te wandelen en te leven van alles wat uit de mond des Heren uitging. Wat een belangrijke lessen zijn dat ook voor ons, als wij terugkijken op de weg die achter ons ligt.

Maar de Israëlieten moesten ook *vooruitzien*. Hun toekomst lag niet in de woestijn, maar in het Beloofde Land. Hoe moesten zij dat land, dat overvloedig was van melk en honing, bereiken? Welke weg moesten zij kiezen? Eigenlijk was dat heel eenvoudig. God Zelf wees de weg doordat de Ark van het verbond – het teken van Zijn tegenwoordigheid – vooropging. Zodra de Ark haar standplaats verliet, moesten de Israëlieten van hun plaats opbreken en achter haar aan trekken: 'Er zij echter tussen u en haar een afstand van ongeveer tweeduizend ellen; komt niet dicht bij haar; opdat gij de weg moogt weten, waarlangs gij gaan zult, want langs die weg zijt gij noch gisteren noch eergisteren getrokken' (Joz. 3:3-4).

Hoewel de toekomst verborgen is, hebben wij een betrouwbare Gids. Er is Iemand die vooropgaat en die ons de weg wijst. Hij kent de reisroute, en wij hoeven alleen maar Hem te *volgen*. Waar zal Hij ons brengen? Onze toekomst ligt uiteindelijk niet op aarde, maar in het hemelse Vaderland, waar Christus plaats heeft bereid voor allen die Hem toebehoren. Wij zijn op reis naar het hemelse Kanaän. Christus is daar reeds, Hij is ons *voorgegaan*. En wij mogen Zijn voetstappen navolgen, zelfs door de doodsrivier heen (vgl. Joh. 13:36). Hij heeft de weg gebaad en niets kan ons belemmeren om het land van Gods beloften te betreden.

Ja, vanuit het oogpunt van onze geestelijke zegeningen bezien, is onze plaats reeds nú in de hemelse gewesten (Ef. 1:3). Christus is gestorven en opgestaan en Hij is daarna verheerlijkt aan Gods rechterhand. Maar God heeft óns mee opgewekt en mee doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus (Ef. 2:6). In Christus is alles zeker en vast, en wij mogen de zegeningen van ons hemelse erfdeel door het geloof nu reeds in bezit nemen. Maar vanuit het oogpunt van onze *wandel* bezien, zijn wij door de

‘woestijnervaringen’ van het leven heen nog steeds onderweg naar het heerlijke einddoel. Wie weet hoe spoedig wij Hem zullen zien van aangezicht tot aangezicht, Hem die ons heeft liefgehad en die door Zijn lijden en sterven de hemel voor ons heeft verworven. Maar laat ons oog op Hem gericht blijven, zolang Hij een taak voor ons heeft op aarde. Laten wij Hem volgen in zelfverloochening en toegewijde dienst, dan zijn wij op de goede weg.

Oorsprong: [HB 27-11-2006](#)

© Oude Sporen 2006